

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1112 ²	Τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου Κυριακὴ 26 Ὀκτωβρίου 2014 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Τί δίδασκε ὁ ἅγιος Δημήτριος

Ὅπως, ἀγαπητοί μου, στὸν οὐρανὸ ὑπάρχουν ἄστρα, ποὺ καθένα διαλαλεῖ τὴ δόξα τοῦ Δημιουργοῦ, ἔτσι καὶ στὴ γῆ ὑπάρχουν κάποια ἄλλα ἀνώτερα ἄστρα, ποὺ λάμπουν στὸ σκοτάδι τοῦ κόσμου καὶ δοξάζουν τὸν οὐράνιο Πατέρα· εἶνε **οἱ ἅγιοι**. Κι ὅπως τὰ φυσικὰ ἄστρα δὲν εἶνε ὅμοια, ἀλλὰ διαφέρουν ὡς πρὸς τὴ λάμψη, τὸ χρῶμα, τὸ μέγεθος, τὴν τροχιά, ἔτσι καὶ οἱ ἅγιοι· ἄλλος εἶνε ἄνδρας, ἄλλος παιδί, ἄλλη γυναίκα· ἄλλος εἶνε μάρτυρας, ἄλλος ὄσιος, ἄλλος ὁμολογητῆς· ἄλλος εἶνε ἱερεὺς, ἄλλος ἀρχιερεὺς· ἄλλος εἶνε γεωργός, ἄλλος δάσκαλος, ἄλλος ἀξιωματικὸς κ.λπ.. Καὶ ὅπως στὸν οὐρανὸ ὑπάρχουν ἄστρα πρώτου μεγέθους, ἔτσι καὶ στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχουν ἅγιοι ποὺ διακρίνονται. Λάμπουν μὲ τὸν βίον, μὲ τὴ διδασκαλία, μὲ τὰ θαύματα, μὲ τὸ μαρτυρικὸ τέλος, μὲ ὅλη τὴ ζωὴ τους.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἄστρα αὐτὰ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἅγιος μέγας καὶ ξακουστός, εἶνε ὁ **ἅγιος Δημήτριος** ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα.

***

Γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 3ο αἰῶνα ἀπὸ ἔνδοξη οἰκογένεια. Ἀπὸ μικρὸς διακρινόταν γιὰ τὴν εὐφυΐα καὶ τὴν κλίσι στὰ γράμματα. Ὅταν μεγάλωσε κατετάγη στὸ στρατό, καὶ λόγῳ τῆς ἀνδρείας του προαγόταν ἀπὸ βαθμὸ σὲ βαθμὸ· ἔφθασε νὰ γίνῃ **χιλίαρχος**, βαθμὸς ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ σημερινὸ στρατηγό.

Παραπάνω ἀπ' ὅλα ὅμως ὁ ἅγιος Δημήτριος διακρινόταν γιὰ τὴν πίστι του. Πίστευε στὸ Χριστό· καὶ δὲν τὸ ἔκρυβε, τὸ κήρυττε παντοῦ, στὸ στρατόπεδο, σὲ δρόμους, σὲ πλατεῖες. Ὅπου στεκόταν **δίδασκε** τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Ἰδιαιτέρως θέλω νὰ σᾶς τονίσω, ὅτι δίδασκε **ὅλα τὰ ἄρθρα τῆς πίστεώς μας**.

● Δίδασκε, ὅτι **ὑπάρχει Θεός**. Τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι, τὰ ποτάμια, τὰ δέντρα, τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη, τὰ πουλιά, τὰ ζῶα, ὅλα ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ ἔπλασε ὁ Δημιουργός.

● Δίδασκε, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε τρισυπόστατος· Πατὴρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα. **Ἁγία Τριάς**, ἐλέησον τὸν κόσμον σου.

● Δίδασκε ἀκόμα, ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ τὸ πιὸ ὑπέροχο πάνω στὴ γῆ εἶνε ὁ **ἄνθρωπος**· καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος λίγο διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε διπλός· εἶνε καὶ ὕλη καὶ πνεῦμα. Ὑλὴ εἶνε τὸ σῶμα, ποὺ φθείρεται καὶ διαλύεται καὶ γίνε-
ται *«σκωλήκων βρῶμα καὶ δυσωδία»* (νεκρ. ἀκολ.)· πνεῦμα εἶνε ἡ ψυχὴ ἢ ἀθάνατη.

● Δίδασκε ὁ ἅγιος Δημήτριος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε ἀπὸ τὸ ὕψος του, ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀποστολή του, ἀμάρτησε· καὶ ἦταν **ἡ πτώσι** του τόσο μεγάλη, ὥστε οὔτε ἄγγελος οὔτε ἀρχάγγελος οὔτε ἄλλη δύναμις ἦταν δυνατόν νὰ τὸν σώσει. Γι' αὐτὸ ἔγινε τὸ μεγάλο θαῦμα· ὁ Θεός, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος, κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια ἐδῶ κάτω στὴ γῆ, φόρεσε ἀνθρώπινη σάρκα ἀπὸ τὰ πάνα-
γνα αἵματα τῆς Παρθένου, περπάτησε ἀνάμεσά μας, δίδαξε τρία χρόνια, ἔκανε θαύματα, σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε, καὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς.

● Δίδασκε ἀκόμα ὁ ἅγιος Δημήτριος, ὅτι θά ῥθη μιὰ μέρα, ποὺ πάνω ἀπ' ὅλα στὰ μνήματα θ' ἀκουστῆ φωνὴ ἀρχαγγέλου· Νεκροί, ἀναστηθῆτε! καὶ ὅλοι **οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν**.

● Δίδασκε ἀκόμα, ὅτι θὰ γίνῃ παγκόσμιος **κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις**.

● Δίδασκε, ὅτι ὑπάρχει **κόλασις** γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ δὲν μετανόησαν. Διότι ὅπως ἔλεγε ἔπειτα ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, «ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ γιὰτὶ ἁμαρτάνουμε· τὸ ἁμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο. Θὰ μᾶς δικάσῃ γιὰτὶ δὲν μετανοοῦμε». Ἡ κόλασις εἶνε γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲν εἶπαν ποτέ ἕνα *«Κύριε, ἐλέησον»*, ἕνα *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

● Δίδασκε ἀκόμα –γιὰ νὰ τελειώσω–, ὅτι ὑπάρχει **παράδεισος** γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς.

Αὐτὰ δίδασκε ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἀλλὰ ἡ ἐποχή του ἦταν ἐποχή διωγμῶν ἐναντίον τῆς πίστεώς μας. Καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ συνελήφθησαν, ἦταν ἐκεῖνος. Ὁμολόγησε τὴν πίστι του καὶ τὸν ἔρριξαν μέσα στὶς φυλακὲς τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ ἀφοῦ μὲ τὴν προσευχή του ἐνίσχυσε τὸ μαθητὴ του Νέστορα νὰ νικήσῃ τὸ γίγαντα Λυαῖο καὶ νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸ Χριστό, **μαρτύρησε** τέλος καὶ ὁ ἴδιος· μὲ λόγους τρύπησαν τὴν πλευρά του καὶ ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμα.

Αὐτὴ εἶνε μὲ λίγα λόγια μιὰ σκιαγραφία τοῦ βίου, τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

***

Στὸν περίφημο ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὴ Θεσσαλονίκη ὁ ἅγιος δὲν εἰκονίζεται ὡς ἀξιωματικός· σ' ἕνα ὠραῖο ψηφιδωτὸ εἰκονίζεται ὡς **διδάσκαλος**, ἀνάμεσα σὲ παιδιὰ ποὺ δίδασκε. Εἶνε μία ὄψις τῆς ζωῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου ποὺ λίγο τὴν ἔχουμε προσέξει.

Ὁ ἅγιος Δημήτριος δίδασκε μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς **παράδειγμα**. Ὅπως δηλαδὴ ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ φέρῃ ὄλους κοντὰ στὸ Θεό, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ ἀγαποῦμε τὴ διδασκαλία καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὴν διαδίδουμε. Μὴν τὰ περιμένουμε ὅλα ἀπὸ τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς κήρυκες. Ὡς ἕνα βαθμὸ καὶ μὲ κάποιες προϋποθέσεις ὅλοι πρέπει νὰ κατηχοῦμε καὶ νὰ διδάσκουμε.

Πρῶτος καὶ καλύτερος δάσκαλος, ἀνώτερος ἀπ' ὄλους τοὺς δασκάλους – ποιὸς εἶνε; **Ἡ μάνα**. Ἡ μάνα εἶνε δασκάλα. Μὴν τὰ περιμένετε ὅλα ἀπὸ τοὺς δασκάλους καὶ καθηγητάς. Κοπιάζουν, μοχθοῦν ἀπὸ τὴν πλευρά τους· ἀλλὰ ἐσὺ ἢ μάνα, μαζί μὲ τὸ γάλα ποὺ θηλάζεις τὸ παιδί σου, δῶσε του καὶ μιὰ ἀνατροφή χριστιανική, μάθε το νὰ πιστεύῃ στὸ Χριστό.

Ἐγὼ ἐξομολογοῦμαι ἐνώπιόν σας. Ἐὰν κάτι εἶμαι, τὸ ὀφείλω στὴ **γιαγιά** μου. Μιὰ ἁγία γιαγιά, ἀγράμματη, μ' ἔπαιρνε μικρὸ παιδί, μὲ γονάτιζε μπροστὰ στὴν εἰκόνα καὶ μ' ἔμαθε νὰ προσεύχωμαι. Πάντοτε τὴ θυμᾶμαι. Κι ὅταν μιὰ φορὰ εἶπα κάποιον ψέμα, μοῦ ἔρριξε πιπέρι μὲς στὸ στόμα. Τέτοιες γιαγιάδες πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ τόπος μας. Ὅσο ἀξίζει μιὰ γιαγιά, ὅσο ἀξίζει μιὰ μάνα, δὲν ἀξίζουν ἑκατὸ δασκάλοι καὶ καθηγηταί.

Ἀλλὰ κ' ἐσὺ **ὁ πατέρας** νὰ διδάσκῃς τὸ παιδί. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καθήκοντά σου. Μὴν κάθεσαι στὰ καφενεῖα καὶ τὶς ταβέρνες καὶ τὰ ἄλλα κέντρα τοῦ διαβόλου. Νὰ

μένῃς στὸ σπίτι, νὰ διαθέτῃς χρόνο καὶ νὰ νοθετῆς τὰ παιδιά σου. Νὰ μεταδίδῃς γνώσεις, νὰ καλλιεργῆς ἦθος καὶ εὐγένεια, νὰ τοὺς φέρνῃς διδάγματα ἀπὸ τὴν ἱστορία. Μάθε τα ν' ἀγαποῦν τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκογένεια. Μάθε τα πρὸ παντὸς νὰ σέβωνται καὶ νὰ λατρεύουν τὸ Θεό, νὰ ἔννε ριζωμένα στὴν Ὁρθοδοξία τὴν πίστι τῶν πατέρων μας.

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ὠραῖες συνήθειες· πῆγε ἕνας ξένος περιηγητῆς στὸν Πόντο – στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ τὰ διηγεῖται. Θαύμασε τὸ **λαό μας**. Σχολεῖα δὲν εἶχαν, πανεπιστήμια δὲν εἶχαν, δρόμους δὲν εἶχαν· βαρβαρότης καὶ ἀπαισιότης, σφαγὲς καὶ αἰχμαλωσίες καὶ ἀτιμώσεις τοὺς συνέθλιβαν· ἀλλὰ μέσα του αὐτὸς ὁ λαὸς εἶχε κάτι ἄλλο. Τί εἶδε ὁ Γάλλος αὐτὸς περιηγητῆς; Βράδιασε, λέει, σ' ἕνα χωριὸ τοῦ Πόντου, ἔξω ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, κι αὐτὸς πῆγε στὸ σπίτι ποὺ θὰ τὸν φιλοξενοῦσαν. Μπαίνοντας τί νὰ δῆ· φτωχὸ τὸ σπίτι, καρέκλες δὲν εἶχαν, ἔπιπλα δὲν εἶχαν, εἶχαν ὅμως πίστι στὸ Θεό. Ἄναψε τὴν καντήλα ἢ γυναικα, καὶ τὰ ἔξι - ἔφτὰ παιδάκια σὰν πουλάκια γονάτισαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα· ὁ πιὸ μικρὸς εἶπε τὸ «Κύριε, ἐλέησον», ὁ ἄλλος εἶπε τὸ «**Πάτερ ἡμῶν**», ὁ ἄλλος εἶπε τὸ «**Πιστεύω**», ὁ ἄλλος εἶπε τὸ «**Ἀσπλε**» τῆς Παναγίας. Ὅλοι μαζί ἔκαναν τὴν προσευχή τους...

Δεῖξτε μου σήμερα μιὰ οἰκογένεια ποὺ τὸ κάνει αὐτό. Οὔτε τοῦ παπᾶ ἢ οἰκογένεια δὲν τὸ κάνει.

Λοιπὸν ἐσεῖς νὰ μιμηθῆτε τὸν ἅγιο στὴ διδασκαλία. **Ὁ δάσκαλος** στὸ σχολεῖο, **ὁ καθηγητῆς** στὸ γυμνάσιο καὶ στὸ λύκειο, ὁ καθένας στὸν κύκλο του. Καὶ προπαντὸς **ὁ παπᾶς!** Τὰ εἶπα, τὰ φώναξα, μὰ οἱ παπαῖδες δὲν μ' ἀκοῦνε. Ἐχω παράπονο καὶ θὰ φύγω νὰ πάω στὸ Ἅγιον Ὄρος. Εἶπα στοὺς παπαῖδες, νὰ πηγαίνουν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι νὰ διδάσκουν τὸ Χριστό· δὲν τὸ κάνει κανεὶς. Ἄν ἀφαιρέσω λίγους, ποὺ εἶνε εὐλαβεῖς καὶ πιστοί, οἱ ἄλλοι δὲν δείχνουν κανένα ἐνδιαφέρον. Ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι τρέχουν μόνο οἱ χιλιασταί, ἐνῶ ὁ παπᾶς ἀδιαφορεῖ καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ διδάξῃ καὶ νὰ κατηχήσῃ.

Σήμερα ὁ ἅγιος Δημήτριος μὲ τὸ παράδειγμά του μᾶς ὑπενθυμίζει ἕνα καθῆκον ποὺ ἔχουμε ξεχάσει. **Μὴν ἀμελήσουμε ἄλλο**. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε σοβαρὴ καὶ τὸ πρᾶγμα ἐπείγει.

Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ στὴν ἀγάπη σας· καὶ παρακαλῶ τὸ Θεό, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, νὰ εἶνε πάντα μαζί σας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος